

[Poul Møller.]

noget, justitsministeriet havde rettet sig efter nu, og som det ikke kunne undlade at rette sig efter. Vi er langt ude med hensyn til bevillingskontrollen, hvis det ikke bare er folketingset, man knipser ad, men hvis man også inden for de administrative myndigheder bryder sig pokker om, hvad revisionsdepartement og finansministerium tilskriver én.

Ja, jeg mener ud fra disse synspunkter at kunne sige, at den højtærede justitsminister har administreret disse politikassemidler på en måde, som må have været uhjemlet, dels fordi jeg bestrider, at disse gamle kancelliskrivelsers kan have lovskraft i dag, dels fordi jeg ikke mener, at et cirkulære underskrevet af den højtærede justitsminister kan give ham beføjelser til at gøre noget, som han ikke også må gøre uden et sådant cirkulære, og endelig fordi der i dette cirkulære, i plakaten af 1819 og i kancelliskrivelsen af 1844 intet er indeholdt, som giver beføjelse til at give centraladministrationens embedsmænd sådanne godtgørelser for motorkørsel, kørselslån og repræsentationstillæg, som der her har været tale om.

Jeg håber, at vi nu i et udvalg kan behandle alle disse spørgsmål og komme til at se politikassernes regnskaber grundigt igennem. Jeg håber også, at løsningen af de enkelte praktiske problemer, der kan opstå i forbindelse med en hurtig overgang til grundlovens principper for al bevillingsmyndighed og bevillingskontrol, ikke vil støde på politiske vanskeligheder. Jeg synes, tonen i dag har været af en sådan karakter, at jeg har lov til at fortolke den som udtryk for fra alle partiers side, at man har den politiske vilje til nu at bringe politikassernes administration ind under grundlovens almindelige bestemmelser, det vil sige lægge den ind under bevillingsmyndighedens og folketingsets kontrol. Er viljen hertil til stede, finder vi også nok den praktiske vej.

K. B. Andersen: For at begynde med det sidste vil jeg gerne i hvert tilfælde for mit partis vedkommende give udtryk for, at vi har den politiske vilje, som det ærede medlem hr. Poul Møller efterlyste, til at få disse forhold bragt i orden efter de linjer, der er skitseret i lovforslaget. Den højtærede justitsminister sagde jo også i første omgang, at han ikke principielt vendte sig imod en sådan ordening.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger i øvrigt. Jeg konstaterer, at såvel det ærede medlem hr. Thisted Knudsen som det ærede medlem hr. Poul Møller talte om, at man forstod, der var behov for et særligt rådighedsbeløb — for det ærede medlem hr. Poul Møllers vedkommende med en, om jeg må sige det sådan, ret snæver afgrænsning, hvad jeg ikke er vældig uenig i. Men det er jo ting, vi må se på i udvalget.

Jeg vil gerne lige sige et par ord om plakaten fra 1819. Jeg gør det med en vis fare, for jeg er enig i, at det er for så vidt ikke det, der er det centrale i sagen; det er rigtigt, når det ærede medlem hr. Poul Møller siger, at det er grundlovens § 46, vi må henholde os til. Når jeg alligevel taler om plakaten, er det, fordi vi for 4 år siden her i salen enstemmigt med 131 stemmer vedtog et lovforslag med én paragraf, bortset fra ikrafttrædelsesparagraffen, der alene gik på at lægge denne plakat til grund, og der har end ikke i forhandlingerne om det været rejst en eneste røst om, at dette var urimeligt.

Jeg siger det også for at gøre opmærksom på, at vi — når det nu fremtræder så urimeligt, som det gør — alle sammen er en lille smule under anklage, men det kan måske hænge sammen med, at den lovgivning, det dengang drejede sig om, var en lovgivning om et færøsk anliggende. Jeg indrømmer, at jeg nogle gange, når vi her i tinget har behandlet lovforslag om færøske anliggende — som vi måske ikke helt giver den samme dybtgående behandling som andre lovforslag, bl. a. fordi de færøske